

Nr 20.

Av herr Skoglund i Umeå m. fl., om skyldighet i vissa fall att förse med dragare förspända fordon med belynings- eller ljusreflexanordningar.

Enligt gällande vägtrafikstadga äger länsstyrelsen att beträffande "viss väg med livlig trafik" förordna, "att å med dragare förspänt fordon, som under mörker framföres på vägen, skola finnas tända lyktor eller reflexanordningar", varigenom det skall bliva möjligt för de mötande att i god tid upptäcka fordonet i fråga. Bestämmelsen gäller emellertid icke beträffande ofjädrat arbetsåkdon, vilket medfört att densamma fått en mycket ringa betydelse. Fjädrande hästfordon förekommer nämligen sällan på våra landsvägar. Under vintern sker sålunda den alldeles övervägande delen av hästtrafiken på de allmänna vägarna med s. k. meddon, vilka allmänt ansetts falla utanför den givna bestämmelsen.

Åtskilliga olyckor ha också inträffat genom kollision vid möten eller omkörningar mellan motorfordon och släddon, vilka olyckor sannolikt i stor utsträckning skulle ha kunnat förhindras, därest släddonen varit försedda med reflexanordningar, som gjort att de i tid kunnat upptäckas. Förslag om skärpning av bestämmelsen i sådan riktning, att även ofjädrade arbetsåkdon skulle förseas med nämnda reflexanordningar, ha också förts fram i riksdagen vid några tillfällen, senast vid riksdagen 1932. Yrkandena ha dock icke vunnit riksdagens bifall.

Under de gångna åren ha emellertid våra trafikanter av olika kategorier fått ganska rikliga erfarenheter av de risker, som äro förbundna med de nuvarande bestämmelserna. Icke minst under trafikansvällningen efter det senaste krigets slut ha olyckor och tillbud till olyckor förekommit på olika håll i landet, där skadorna förefalla ha kunnat förebyggas genom en obligatorisk bestämmelse om reflexanordningar på alla fordon. Senast under den gångna julhelgen har i Bygdeträsk i Västerbottens län inträffat en olycka, som omedelbart krävde två människoliv och synes komma att göra en människa till total invalid för hennes återstående livstid. Av den hittills företagna utredningen framgår, att denna olycka med nästan hundra procentig säkerhet skulle ha förebyggts genom en bestämmelse av här ifrågavarande art.

Då hästars eller (och) fordons förseende med reflexanordningar (s. k. kattöga) drar med sig mycket obetydliga kostnader men avsevärt kommer att öka trafiksäkerheten både för motorfordonsföraren och för — framför allt — föraren av hästfordonet, synes en lagändring på detta

område vara klart befogad. Vad som f. n. sparas i form av någon krona för en reflexanordning får nu betalas genom obotliga skador till liv och egendom.

Under åberopande av det anförda få vi anhålla,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag till sådan ändring av vägtrafikstadgan att länsstyrelse må äga befogenhet att föreskriva, att på vägar, där detta befinnes påkallat, med dragare förspänt fordon skall vara försett med sådan helysnings- eller ljusreflexanordning att dess förekomst i god tid kan uppmärksammas av mötande eller omkörande motorfordon.

Stockholm den 15 januari 1947.

Gösta Skoglund.

Karl Mäler.

Magnus Nilsson.
